

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 54.865/1
van 20 januari 2014

over

een ontwerp van besluit van de Regering van de Duitstalige
Gemeenschap 'zur Festlegung der Modalitäten für
Rahmenabkommen zur Bezuschussung der Vereinigungen und
Einrichtungen im Behindertenbereich'

Op 20 december 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Gezin, Gezondheid en Sociale Aangelegenheden van de Duitstalige Gemeenschap verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap ‘zur Festlegung der Modalitäten für Rahmenabkommen zur Bezuschussung der Vereinigungen und Einrichtungen im Behindertenbereich’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 16 januari 2014. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Marleen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 20 januari 2014.

*

1. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling Wetgeving zich in hoofdzaak beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP VAN BESLUIT

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit strekt ertoe de voorwaarden te bepalen waaronder de “Dienststelle der Deutschsprachigen Gemeinschaft für Personen mit einer Behinderung” organisaties of voorzieningen in de sector van de personen met een handicap op grond van een raamovereenkomst kan subsidiëren, buiten de reeds bestaande subsidiemogelijkheden om.

3. Onder voorbehoud van hetgeen *sub* 4 wordt opgemerkt met betrekking tot artikel 8 van het ontwerp, kan de ontworpen regeling worden geacht rechtsgrond te vinden in artikel 32, § 1, van het decreet van 19 juni 1990 ‘houdende oprichting van een “Dienststelle der Deutschsprachigen Gemeinschaft für Personen mit einer Behinderung”’, waarnaar wordt verwezen in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp.

In artikel 3, § 3, van het ontwerp wordt bepaald dat, indien met toepassing van artikel 3, § 1, van het ontwerp, een overeenkomst is gesloten met een aanbieder, deze overeenkomstig artikel 30 van het decreet van 19 juni 1990 voor de duur van de overeenkomst wordt beschouwd als zijnde erkend. Deze bepaling bevat derhalve een regel inzake erkenning waarvoor rechtsgrond kan worden gevonden in artikel 31 van het voornoemde decreet.

ALGEMENE OPMERKING

4.1. De ontworpen regeling beoogt het mogelijk te maken dat subsidies worden toegekend op grond van het sluiten van een raamovereenkomst. Het gebruik van dergelijk contractueel procedé kan juridische problemen doen rijzen.

4.2. In de eerste plaats mag bij wege van dergelijke overeenkomst geen verordenende bevoegdheid ten aanzien van derden worden uitgeoefend. In artikel 8 van het ontwerp wordt evenwel bepaald dat de regeling voor de persoonlijke participatie van de gebruikers van de overeengekomen dienstprestatie in de overeenkomst wordt vastgelegd. Afgezien van de vaststelling dat die bepaling op het uitoefenen van verordenende bevoegdheid betrekking heeft, dient bovendien te worden opgemerkt dat het de regering is die overeenkomstig artikel 32, § 1, eerste lid, van het decreet van 19 juni 1990 “het bedrag van de eigen bijdrage ten laste van de persoon met een handicap” dient vast te stellen. Het bepaalde in artikel 8 van het ontwerp is hiermee niet in overeenstemming.

In artikel 9 van het ontwerp wordt bepaald dat in de overeenkomst de verplichtingen van de aanbieder ten aanzien van zijn gebruikers worden vastgesteld, welke verplichtingen in het bijzonder betrekking hebben op de plicht om inlichtingen te geven over de aangeboden diensten, de toegangsvoorwaarden en de mogelijkheden om bezwaar in te dienen. In zoverre ook die bepaling impliceert dat bij wege van de overeenkomst verordenend kan worden opgetreden ten aanzien van derden, stuit deze eveneens op een juridisch bezwaar.

4.3. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de beginselen die de bevoegdheidsverdeling tussen de wetgevende en de uitvoerende macht beheersen vereisen dat de decreetgever de basisregels vaststelt inzake steunregeling en dat minstens in het uitvoeringsbesluit de aard van de steun die bij wege van overeenkomst kan worden toegekend en de essentiële voorwaarden van die steunverlening in voldoende mate moeten worden vastgelegd. Wat dat betreft kan worden opgemerkt dat het ontworpen besluit weliswaar een aantal bepalingen bevat inzake het opstellen van de overeenkomst en de inhoud van deze laatste, maar dat niettemin een ruime bevoegdheid wordt gelaten aan de overeenkomstsluitende partijen om “de bestemming van de subsidie, het bedrag van de subsidie en de nadere regeling van de subsidiëring” in de overeenkomst vast te leggen (zie artikel 3, § 1, van het ontwerp). In het licht van wat voorafgaat, zou die bevoegdheid nader moeten worden afgebakend in het ontworpen besluit.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5. Rekening houdend met hetgeen *sub* 3 is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond, schrijve men aan het einde van het eerste lid van de aanhef: “, artikel 31, gewijzigd bij het decreet van 16 december 2003, en artikel 32, § 1, gewijzigd bij de decreten van 3 februari 2003 en 16 december 2003;”.

Artikel 3

6. In artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp is niet duidelijk wat telkens wordt bedoeld met “het uitvoeringsbesluit”. Indien ermee wordt gerefereerd aan het om advies voorgelegde ontwerp van besluit dient men er rekening mee te houden dat hierin geen subsidiebedragen worden vastgesteld en dat deze enkel worden vastgesteld in de raamovereenkomst die met toepassing van het ontworpen besluit zal worden gesloten. Indien daarentegen wordt bedoeld op het reeds bestaande uitvoeringsbesluit blijft onduidelijk hoe de laatste zin van artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp moet worden begrepen, waar die bepaalt dat, “[i]ndien het uitvoeringsbesluit na de testfase nog altijd van kracht is, [...] het opnieuw van toepassing [is] op de betrokken aanbieder”. Uit artikel 2 van het ontwerp volgt immers dat de in het ontwerp bedoelde subsidiëring niet mogelijk is indien er al wordt gesubsidieerd krachtens artikel 32 van het decreet van 19 juni 1990. De redactie van artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp moet worden aangepast zodat er geen twijfel kan over bestaan welke “uitvoeringsbesluit(en)” precies worden bedoeld.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Marleen VERSCHRAEGHEN

Marnix VAN DAMME